„Je luistert niet," riep ze uit op verwijtenden toon. „Je oogen staan droomerig. Ik geloof dat je mijlen ver bent met je gedachten."

„Geen mijlen," verbeterde hij vriendelijk, „maar jaren. Ik dacht terug aan het verleden. Ik vraag mij of de toekomst het verleden kan goed maken, of dertig verloren, onnutte jaren uit onze herinnering kunnen verdwijnen, alsof ze nooit bestaan hadden."

Zij keek hem verwonderd aan.

„Kun je niet raden waarom ?" vroeg hij.

Zij schudde het hoofd, bloosde een weinig, en keek hem verwijtend aan.

„Het is omdat ik er naar haak, aan een vrouw de geschiedenis te vertellen van een man, geëerd door de wereld, zich bewust een nuttig en respectabel leven te hebben geleid doch in plaats daarvan ...." hij zweeg aarzelend, herstelde zich en vervolgde toen moedig, bijna uitdagend: „in plaats hiervan kan ik slechts mijn hoofd buigen en bekentenis doen van een leven van schande, bedrog en ruwheid."

„Dat is niet waar," zei ze ernstig. „Dat kan niet waar zijn."

„Die vrouw staat ontzaggelijk boven mij ; zij is rein, en goed en edel !"

Viola stond op, liet de krant vallen en wendde zich diep blozend van hem af.

„Viola," fluisterde hij, „die vrouw ben jij !"

Haastig keerde zij zich tot hem.

„Het spijt mij, o, het spijt mij zoo !" stamelde zij. „Ik .... ik wist het niet, wij kennen elkaar nog zoo kort. Er is .... vergeef me .... je vereert mij met .... er is een ander !"

Deze woorden deden hem pijn, maar hij vermande zich en dwong zich te glimlachen.

„Ik wist het — ik mag niet hopen. Vertel mij van hem. Mag ik 't weten ?"

Aarzelend bekende zij hem haar geschiedenis. Hij heette Voden en was kapitein bij de infanterie en arm. Zijn schamel traktement besteedde hij aan het onderhoud van een zieke moeder en jonge zuster.

„Jij .... jij zoudt hebben kunnen trouwen," zei Jim eindelijk op schorren toon, „als ik niet gekomen was."

Zij kleurde, maar gaf geen antwoord.

„Hoe moet je mij haten," barstte hij los.

„Wat denk je beleedigend van mij," zei ze verwijtend. „Je vader is steeds alles voor mij geweest. Zijn vreugde toen hij je terugvond, zijn geluk, de gezondheid, de jeugd, die je hem bracht maakte je komst tot een gebeurtenis om den Hemel voor te bedanken. Denk je dan dat ik jou je geboorterecht misgun ?" — „En hij, je verloofde ?" vroeg Jim scherp.

Zij boog het hoofd.

„Hij bemint mij," fluisterde zij. „Het beteekent, dat we wachten moeten."

Hij lag stil en zij zat naast hem en weende hartstochtelijk. Eindelijk zei hij bruusk :

„Laat mij alleen ! Ik .... ik ben vermoeid !"

DE CONGREGATIE DER EERW. ZUSTERS AUGUSTINESSEN. *(foto v. Tol.)*

Verleden week vierde de Congregatie der Eerw. Zusters Augustinessen te Delft het feest van haar 25-jarig bestaan. Deze heuglijke gebeurtenis gaf Z.D.H. Monseigneur A. J. Callier, Bisschop van Haarlem, aanleiding in de keurig versierde kapel van het St.-Hippolytusgesticht een stille H. Mis op te dragen, geassisteerd door een 7-tal heeren geestelijken der stad. Onze foto geeft, zittend: Z.D.H. Monseigneur A. J. Callier (rechts); den ZeerEerw. Rector J. Dankelman (links). Verder de Zusters der Congregatie van wie de drie gekroonde eveneens verleden week het feit herdachten dat zij 25 jaar onafgebroken hun leven aan de lijdende menschheid hadden gewijd.

DE CONGREGATIE DER EERW. ZUSTERS AUGUSTINESSEN.

De prachtig versierde kapel van het St.-Hippolytusgesticht te Delft. *(Foto v. Tol).*

IV

Vier dagen waren voorbijgegaan. Viola had sedert de ziekenkamer gemeden. Eindelijk vroeg Lord Rogate haar naar de reden hiervan ; zij bekende hem haar laatste onderhoud met Jim.

„En ik heb er zoo naar verlangd," viel de oude heer ongeduldig uit. „Het is de droom van mijn leven geweest. Ik heb steeds gehoopt en gebeden, dat mijn zoon terug zou komen. Toen hij eindelijk op zoo wonderdadige wijze terugkeerde, van den dood gered, heb ik jullie beiden gadegeslagen. Ik zag dat hij jou liefkreeg ; ik zag hoe zijn oogen schitterden, als hij jou zag .... Viola," brak hij opeens af, „jij zult mijn wenschen niet in den weg staan !"

„Ik bemin," antwoordde zij standvastig. „Ik kan mijn liefde niet dooden. Het is niet mijn schuld ...."

Hij viel haar met verwijten in de rede en toen zij hierop zweeg, verloor hij zijn zelfbeheersching. Hij overstelpte haar met beschuldigingen. In zijn bittere teleurstelling vergat hij zijn liefde voor haar, haar liefde voor den ander en den eerbied dien zij hem altijd bewezen had.

„Denk er aan," riep hij eindelijk woedend uit. „Je weerstaat mijn wenschen ! Je bent onredelijk, ondankbaar ! God moge je vergeven, Viola. Maar ik geef je mijn woord, mijn ernstig besluit, dat als jij je eigen weg wilt gaan, je alleen moet gaan, zonder mijn hulp ! Heb je goed begrepen ?"

Zij boog het hoofd. Twee minuten lang bleef hij voor haar staan, keek haar aan met oogen vol woede en verdriet. Toen keerde hij zich plotseling om en ging de trap op naar boven, naar de kamer waar Jim lag. Kort, in afgebroken zinnen, vertelde hij van zijn woordenwisseling met Viola en van zijn besluit.

„Je bemint haar," zei Jim rustig. „Is dat de manier waarop je haar je liefde toont ?"

Voor het eerst werd de oude lord boos op den zieke. In heftige gemoedsbeweging liep hij de kamer op en neer, daarna bleef hij aan het bedeinde staan en zijn magere gerimpelde hand opheffende, riep hij uit:

„Ik zweer je, als Viola mij ongehoorzaam is, verlaat ze mijn landgoed, zooals ze gekomen is, zonder een cent. Niets zal mij van mijn besluit terugbrengen."

Hij wandelde de kamer uit, het hoofd trotsch omhoog, met hoogrood gelaat. In de hal bleef hij staan, Viola en kapitein Voden stonden aan de voordeur. De jonge man kwam naar hem toe met uitgestoken hand. Lord Rogate vouwde de armen over elkaar.

„Heb je 't gehoord ?" vroeg hij. „Heeft Viola 't je verteld ? Mijn zoon krijgt alles, tot den laatsten cent ! Denkt beiden daar maar eens ernstig over na ! Goeden avond !"

Hij trad zijn studeerkamer binnen. Voden wandelde naast Viola het park in.

„Heb je me lief genoeg om te wachten ?" vroeg hij.

Zij drukte hem de hand en keek hem glimlachend in de oogen. Zij wandelden voort, tot zij een boschje bereikten dat het kasteel aan hun oog onttrok.

Op hetzelfde oogenblik werden ze opgeschrikt door een hartverscheurenden gil en haastig terugkeerende zagen ze een dienstbode het huis uitvluchten wier kleeren in brand stonden. Een dikke rookwolk volgde haar en verspreidde zich langs den gevel.

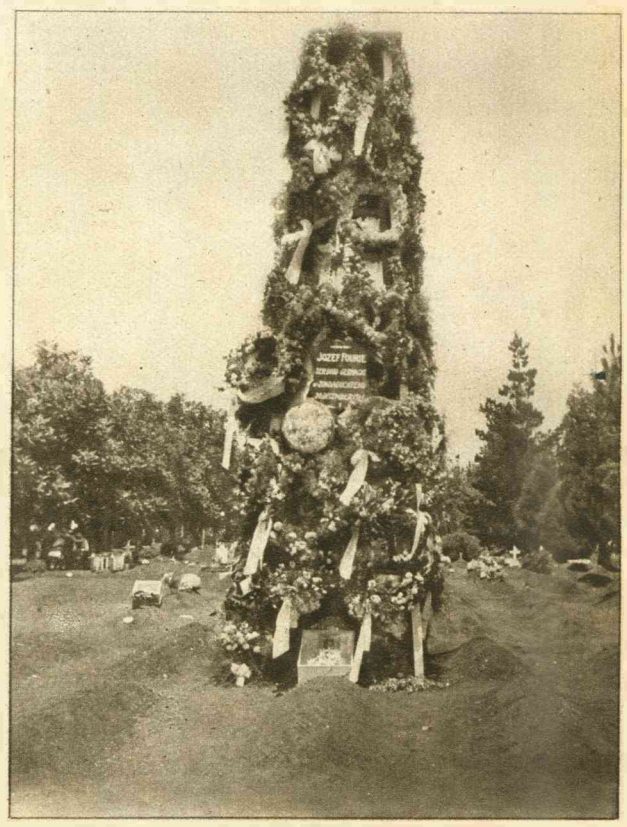
„Brand !" schreeuwde Voden en rende de laan door op het landhuis toe.

Eerst nu zag hij hoe ernstig de toestand was. Met ongelooflijke snelheid scheen het vuur zich te verspreiden, want uit zes ramen van de benedenverdieping braken tegelijk de vlammen uit. De oude lord, geholpen door den bottelier vluchtte door een glazen deur het huis uit. Troepjes bedienden en dienstboden stonden in groepjes verschrikt bijeen

JOZEF-FOURIEDAG.

Wij ontvingen uit Pretoria boven- en nevenstaande foto, welke genomen werden op het graf van Jozef Fourie, die 20 December 1914 wegens rebellie werd ter dood gebracht. Ter gelegenheid van het feit dat de voltrekking van 't vonnis een jaar was geleden, had men zijn graf met vele kransen versierd.

JOZEF-FOURIEDAG.

Nog een foto van de kwistig versierde gedenkzuil op het graf van Jozef Fourie, opgericht op den Fouriedag op 20 December 1915.